

χωριό του Μαλεβού
(στη διαδρομή του χρόνου)

Βάκχου, χωριό, το χέρι έχτισε με σπουδή
με πέτρες, κεραμίδια, ασβέστη για μαγιά
και φύτεψε αμπέλια πέρα στην εξοχή
να πίνει το ασκέρι το νέκταρ σε σπονδή.
Απολιθωμένα μύδια τα σπίτια στην πλαγιά
φούρνοι χωρίς καρβέλια, αλλιώτικη εποχή.
Αφάνες, τα μαλλιά τους με περμανάντ ψιλό
ροδάμι στα πουρνάρια βλαστάρι ανθηρό
τροκάνια στα κοπάδια χτυπούν συναγερμό
βοσκοί στην αγκαλιά τους ψιμάρνι παχύλο.
Μνήμης απομεινάρια, μήνυμα ηχηρό
ψυχρά-κακά σημάδια σε λιόγερμα θερμό.

Στου Μαλεβού τα ρίζα, στο ύψος της ελιάς
που ανθίζουνε τα ρείκια κ' η γη μοσχοβολά
στη θέα της ελάτης η γκοριτσιά κακιά
και η ομίχλη γκρίζα στα φύλλα της φτελιάς.
Στον κάμπο για ραδίκια καμιά δεν ροβολά
γυναίκα ζευγολάτης δεν πάει στην αυλακιά.

(Σ)το βράχο η Αγια-Τριάδα ακοίμητος φρουρός
ληξίαρχος ο Αη Γιώργης, με άγια στολή
πένθιμος της καμπάνας ο ήχος κεραυνός
φυτεύει στην αράδα παπάς σαν κηπουρός
μαρμάρινες πρασιές, μακάβρια αποστολή
η Γη σταυροφορούσα, κριτής ο ουρανός.

Αυλές χορταριασμένες, παράθυρα κλειστά
στις πόρτες κοντομήρια, γριές κληματαριές
οι μνήμες κάνουν ρούγα, με τη σιωπή τα λεν
μορφές ηλιοκαμένες αντίγραφα πιστά
τα βάσανα τα μύρια ρίχνουνε μπαταριές
στην ξενιτιά - κακούργα κ' οι αναμνήσεις κλαιν.

Ρέματα οι ρυτίδες σε πρόσωπα αγνά
στις γειτονιές δεν παίζουν οι παιδικές φωνές
σαν το σχολειό κλειδώσαν σιωπή και ερημιά
με μάτια οι ελπίδες από δάκρυα στεγνά
τη μοναξιά εμπαιζουν συχνά οι εμμονές
κι ευθύνη της χρεώσαν για όλη τη ζημιά.

Ανάπλαση με κόστος στυλώνει τα παλιά
φιλί ζωής, πνοή της, συναίσθημα βαθύ
παράδοση αιώνων κρατά τα εκλεχτά
και χαίρεται η νόστος ολόρθη στα σκαλιά
που βρήκε στη ζωή της καρέκλι με ψαθί
σκαμνάκι των προγόνων, της προγιαγιάς πλεχτά.

Στη διαδρομή του χρόνου το πνεύμα θα ανθεί
στο λιόγερμα, στη δύση και στην ανατολή
τα εξωκλήσια φάροι θα ρίχνουνε το φως

και άρχοντας του θρόνου με το παρόν ποθεί
το παρελθόν να ζήσει χωρίς αναστολή
σαν έχει αυτή τη χάρη κι ο κόσμος είν' σοφός!